

at sige, at den 11. marts 1998 skete der faktisk det, at Dansk Folkeparti fik 13 mandater og Fremskridtspartiet fik 4, og det vil sige, at det ser ud til, at der i hvert fald er en større tilslutning til de synspunkter, som er udtrykt i det her forslag. Hvis det fortsætter i den retning, ender det med, at der i den sidste ende bliver et flertal, og det er jo positivt nok.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg havde ikke forestillet mig, at der skulle være en større debat om dette beslutningsforslag, for, som jeg nævnte, finder jeg, at det af indenrigsministeren fremsatte lovforslag er et betydeligt mere egnet grundlag at føre en debat på. Men når nu hr. Tom Behnke nævner to områder blandt de mange eksempler, som er opregnet i bemærkningerne, bliver jeg nødt til at sige lidt.

Man kan altså ikke beskrive revalideringsadgangen således, som det gøres i bemærkningerne til beslutningsforslaget. Forud for at kunne komme under revalidering kræves der en individuel vurdering af hver eneste ansøger. Det er rigtigt, at ledige, flygtninge og en række andre grupper er nævnt i revalideringsvejledningen, men før man kan få sat et revalideringsforløb i gang og bruge de bestemmelser, kræves der en individuel vurdering. Det er derfor, jeg er enig med indenrigsministeren, når han siger, at flere af bemærkningerne må bygge på et manglende kendskab til reglerne.

Så kommer det andet, det besværlige, det med boligerne. Men er der tale om andet, end at man beskæftiger sig med at skaffe boliger til husvilde? Man kan altså ikke sammenligne mennesker på en venteliste med mennesker, som har krav på at få anvist en bolig, fordi de er husvilde, og en udlænding, der opholder sig i Danmark, og en dansker er ligestillet, hvis de er husvilde.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Vi ved jo alle sammen, at de flygtninge, der kommer til Danmark, enten kommer ud i en flygtningelandsby eller bliver placeret i ejendomme styret af Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp. De har altså et sted at bo. Det er jo ikke sådan, at de bor på gaden. Det er jo ikke sådan, at de ligger i rendestenen og venter på at få en bolig, må jeg sige til hr. Jan Petersen.

Det er der til gengæld danskere, der gør. Vi ved, at der er et sted mellem 20.000 og 25.000 danskere, som er hjemløse. Det er et faktum. Man prøver nogle steder at gøre noget ved det, og Fremskridtspartiet vil senere i denne samling fremsætte forslag til, hvad vi kan gøre for at hjælpe dem bedre, end vi gør i dag. Så lad nu være med at sige, at det er husvilde, vi giver en bolig til. De har et sted at bo. De har tag over hovedet, og de har varme på radiatoren hver dag.

Det andet, jeg godt vil sige til forslaget, er, at formålet med det er udelukkende at samle op på den idé, som indenrigsministeren selv opkastede i november måned: når der er tale om positiv særbehandling af udlændinge, er det at gøre udlændinge en bjørnetjeneste, og det skal man lade være med. Indenrigsministeren spillede selv ud, og når vi så kommer med et konkret forslag til, hvordan vi vil gøre det, så bakker ministeren ud. Det var altså kun noget, ministeren sagde. Det er ikke noget, ministeren reelt vil gøre noget ved.

Når hr. Jan Petersen så henviser til det forslag, som regeringen selv fremsætter, er der jo ikke tale om, at man dér gør op med positiv særbehandling af udlændinge. Det er ikke det, forslaget går ud på, så den diskussion får vi slet ikke i forbindelse med regeringens forslag; den har vi nu her, og vi får den formentlig også ved andenbehandlingen, når vi skal stemme om dette forslag.

Formanden:

Hr. Arne Melchior i anden omgang, hvor taletiden er 3 min.

Arne Melchior (CD):

Dansk Folkepartis ordfører citerede mig for noget, jeg ikke har sagt, nemlig at jeg mente, at hensigten med det her forslag er at oppiske en stemning i befolkningen. Det har jeg overhovedet ikke udtalt noget som helst om. Jeg tror, at det danske folk – som jeg før har været inde på – er alt for klogt og alt for fair til at lade sig oppiske af denne slags historier.

Så vil jeg gerne sige noget om særbehandling. Jeg hører til dem, som i mange år gik ind for positiv særbehandling af kvinder. Eftersom mandfolkene i årtusinder havde undertrykt kvinderne og også gjorde det i min egen levetid, så fandt jeg, at det var rimeligt, at vi mandfolk ved visse lejligheder trådte et skridt tilbage, således at kvinderne kunne vise det, som man-